

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 227/2025
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Креша Р. Секулић, адвокат из ..., против туженог Ловачког друштва „Шљука“ из Титела, чији је пуномоћник Горан Мандић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаду штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 947/24 од 24.09.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 947/24 од 24.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1137/22 од 27.03.2024. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог број ../22 од 24.08.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете уместо враћања на рад исплати износ од 270.840,64 динара (осам нето зарада) које би тужилац остварио да је радио код туженог, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате у року од 8 дана по правноснажности и извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду штете преко досуђеног износа од 270.840,64 динара (осам нето зарада) потраживаних 12 нето зарада (406.260,96 динара) као и законска затезне камата на разлику наведених износа почев од дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати укупно 195.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате у року од 8 дана. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца у погледу потраживања законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 947/24 од 24.09.2024. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1131/22 од 27.03.2024. године, у усвајајућем делу, тако што се захтев тужиоца за

накнаду штете преко износа од 203.130,48 динара са затезном каматом почев од 27.03.2024. године до исплате одбија. Ставом другим изиреке, у преосталом делу жалба туженог се одбија, првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђује. Ставом трећим изиреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући став други и трећи изиреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су у другостепеном поступку учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тог Закона, на које ревидент неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код Ловачког удружења „Шајкаш“ из ког удружења се 2012. године издвојило Ловачко удружење „Шљука“ у ком је тужилац био запослен на неодређено време од 01.04.2012. године на пословима ловочувар – управник ловишта у месту ... . Тужилац је био једини запослени, а његов посао је био да прати дивљач, ловце и ловотехничке објекте. Радне налоге тужилац је добијао усмено од председника удружења ББ, а касније и од управника ловишта ВВ. У периоду рада тужиоца код туженог су у примени били Правилник о газдовању ловишта „Ушће“, Правилник о заштити података личности, Правилник о ловочуварској служби, Правилник о пријему, статусу и престанку чланства у ловачком удружењу „Шљука“ Тител, Правилник о дисциплинској и материјално одговорности чланова ловачког удружења, Правилник о узгоју, заштити дивљачи начину вршења лова и статусу ловачког удружења „Шљука“ Тител. Тужилац је имао обавезу да води дневник о раду и да за сваку недељу сачињава извештај о раду и најкасније до уторка за претходну недељу исти овери и у фотокопијама достави ББ. Тужилац је по налогу управног одбора, а који налог је добио на седници од 09.05.2022. године у 12,30 часова требао да се јави председнику удружења ББ 10.05.2022. године у 12,30 часова и да заједно у 15,00 часова тог дана оду у обилазак граница ловишта што је тужилац пропустио да учини. Тужиоцу је на терет стављено да је учинио више радњи које чине повреду радне дисциплине описане у упозорењу и у решењу о престанку радног односа број ../22 од 24.08.2022. године, али без прецизног одређивања које су и када повреде радне дисциплине учињене. За повреде радне дисциплине, тужени је 22.06.2022. године сачинио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду јер је тужилац учинио повреде радне обавезе и дисциплине из члана 179. став 2. тачка 3. Закона о раду. Тужилац је од 24.06. до 07.07.2022. године користио годишњи одмор. Дана 08.07.2022. године тужилац се јавио ББ који му је рекао да иде кући и дође да ради у недељу 10.07.2022. године, када је тужиоцу уручено упозорење. Дана 10.07.2022. године тужилац се повредио на послу и отишао на боловање. Решење о отказу уговора о раду донето је 24.08.2022. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог о престанку радног односа основан и да је тужени у обавези да тужиоцу исплати на име штете нанете због изгубљене зараде (при чему је првостепени суд досудио 270.840,64 динара – 8 нето зарада, а другостепени суд 203.130,48 динара – 6 нето зарада, сходно члану 191. став 1. Закона о раду). При томе је закључено да тужени тужиоцу није уручио упозорење о постојању разлога за отказ у складу са законом, те тужилац није био у могућности да се изјасни на наводе туженог, те сходно томе нису били испуњени законски услови да се откаже уговор о раду сходно одредби члана 179. Закона о раду. Даље је закључено да тужилац јесте учинио одређене повреде радне дисциплине – посебно што за април месец 2022. године није доставио извод из дневника рада и није се јавио председнику удружења ББ дана 10.05.2022. године како би заједно у 15,00 часова изашли на терен (што је имао обавезу по налогу управног одбора), а што је основ за престанак радног односа. Међутим, како није поштована процедура поступка уручења упозорења, за отказ уговора то је наступила могућност примене одредбе члана 191. став 7. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, у овој правној ствари правилно је примењено материјално право.

Према члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, тј. ако учини повреду утврђену општим актом, односно уговором о раду. Тужиоцу је стављено на терет више учињених повреда радне обавезе и дисциплине. Међутим, према члану 180. Закона о раду послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. став 2. и 3. овог Закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Тужилац је био на годишњем одмору, јавио се на посао дана 08.07.2022. године, радио до 10.07.2022. године када је отишао на боловање. С обзиром на то евидентно је да је тужени имао могућност и прилику да тужиоцу лично уручи упозорење у просторијама тужених, што је тужени пропустио да учини, већ је слање упозорења извршио путем поште на кућну адресу дана 14.07.2022. године. Међутим, пошиљка се вратила са назнаком да је тужилац одбио пријем пошиљке што је тужени истицао током поступка. Међутим, тужени није у току поступка доставио ниједан доказ да је предметно упозорење заиста и било објављено – окачено на огласној табли туженог, с обзиром да није доставио наведено упозорење на коме се налази печат са деловодним бројем и датумом када је исто објављено и када је скинуто са огласне табле. Из тога произлази да тужилац није извршио доставу упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду на прописан – законит начин. Стога је тужилац био онемогућен да се изјасни о повредама радних обавеза и дисциплине које су му стављене на терет упозорењем, а касније и осталим решењем о отказу. Практично ускраћено му је право на одбрану, што само решење о отказу чини незаконитим.

Како је од стране нижестепених судова, правилно утврђено да тужени није поступао у складу са прописаним поступком за престанак радног односа, тј. није сходно закону извршио доставу упозорења о разлозима за престанак радног односа како би тужилац могао да се благовремено изјасни у погледу тих разлога, а тиме му је одузета могућност да се изјасни и на разлоге који су дати у решењу о отказу уговора о раду, то

је правилно закључено да су се стекли услови из члана 191. став 5. Закона о раду, а када је поред поништаја решења о отказу уговора о раду усвојен делимично захтев за накнаду штете у виду исплате одређеног износа зарада.

Правилна је и одлука суда о трошковима поступка.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Не могу се прихватити наводи ревизије да је тужилац намерно избегавао пријем упозорења, а имајући у виду јер се ради о оспоравању утврђеног чињеничног стања, а према члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може да се изјавни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог Закона, а који случај овде не стоји.

На основу свега изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**